

Zorka Medurić, supruga legende turijske Kobasicijade, Miroslava Medurića Čike, sa osmehom ponavlja dobro poznatu istinu da „iza svakog uspešnog muškarca stoji uspešna žena“. Tu je kada treba, a nikada na smetnji, vredna, predusetljiva uvek sa osmehom na licu, to je ukratko profil Zorke Medurić, žene, domaćice, majke dvoje odrasle dece, ćerke Jovane (26) i sina Radoslava (31), organizatorke i „sive eminencije“ porodica i sela, jer nigde se ne vidi, a svugde jeste, i bez nje se ništa ne može. Tako je na manifestaciji Kobasicijada, tako je na svim medijskim dešavanjima na kojima učestvuje njen suprug, tako je bilo i povodom „otvaranja“ sela, u programu „Bogatstvo različitosti“, Klastera Istar 21, kada je uposlila žene da dočekaju goste i predstave selo i kroz druge afirmativne delatnosti, jer Turija nije samo Kobasicijada. Turija je kultno mesto na tri vode, sa prirodnim lepotama, vrednim ženama koje znaju da izrađuju najfinije ručne radove. Turija je Meka za alase i lovce, ljubitelje prirode, za one koje vole konje, fijaker i čamac, da jezde na konjima i plove čamcima dok se ne umore. U Turiji, naročito za vreme letnjih meseci, bogat je i raznovrstan sportski život, a meštani planiraju da obnove staru igru pincike, i organizuju takmiččenje u pincikanju. Svašta mogu složni Turijci, i nije čudo što su u konkurenciji od 45 prijavljenih sela zauzeli odlično deveto mesto, potvrdu da su sposobni da se razviju i prerastu u poželjnu turističku destinaciju.

-Trudila sam se da osmislim sve što su nosioci projekta „Bogatstva različitosti“ zamislili, i da se na svoj način i svojim kazivanjem i mi i naše selo, prikažemo široj javnosti.

Na naše pitanje, kako je biti žena jedno Čike, koji je stalno u akciji, ona kaže:

-Jako je teško živeti sa lenjim čovekom, a još teže sa vrednim i ambicioznim. Čika je non-stop u pokretu, deo je nekih zbivanja, novih ideja, putovanja. Ja sam njegova podrška, uvek uz njega i propratim sve njegove nastupe kroz neka pakovanja, spremanja, pripremanja, niz pomoćnih radnji koje niko ne vidi, ali su svima ukusni. Posebnu pažnju obraćam na to da je prilikom pojavljivanje u medijima, na kojima je stalno prisutan, igleda reprezentativno i uvek se uz to trudim da uradim neki prezent, da se počastimo i svi budemo zadovoljni. U našoj kući su uloge prilično jasno podeljene. Obično on planira, a ja klimam glavom i odrađujem poslove.

- Bili smo četiri godine u braku kada je počela manifestacija „Kobasicijade“ i ja sam to jednostavno prihvatila kao nešto prirodno. Shvatila sam da treba da se izađe u javnost, da da se čuje za ovo selo, ove ljude, da su Turijci (lokalno Turinci) vredni, ambiciozni, pametni i srdačni ljudi koji svakog lepo dočekaju i nema trunke zavisti i pakosti, onih sitnih razmirica i provokacija karakterističnih za manje sredine. Sve žene Turije su uz svoje muževe, u svim njihovim aktivnostima, sve se odrađuje bez velike diskusije i rasprave. Zna se šta i kako se mora odraditi, sve mora ići svojim tokom, ako je neka prezentacija, priredba, manifestacija od javnog značaja, zna se ko, zašto i kako ide, kako da se pokaže, to je nekako usađen kodeks ponašanja žitelja sela.

- Lično bih volela da jednoga dana Kobasicijada dostigne svetski nivo. Da bude kao jedan ogroman vašar u kome vlada sloga, da svi dišemo jednim plućima, da svi radimo kako valja, da se čuje za naše selo, jer ovo je lepo selo puno vrednih i dobrih ljudi, bez obzira na mentalitet, godine starosti, nacionalnost ili versku pripadnost. Mi ne gledamo na to i ne cenimo ljude na taj način. Mi imamo samo ljude dobre volje, i svi oni koji hoće da rade, koji su raspoloženi da ugradi deo sebe u ovu našu priču su dobrodošli.

Mi dajemo sve od sebe, i sve goste bilo da su iz komšiluka ili sa dugog kraja sveta dočakamo na isti način, jer u mojoj kući je Kobasicijada 28 godina – rekla je uz osmeh Zorka Medurić.